

Kasimir Karablanca va a l'escola

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions de Dani Padrón

Un nen fantisma extraordinari

Era dissabte 19 de setembre, un quart d'hora abans de mitjanit. A aquesta hora ja no hi havia cap llum encès a la majoria de les cases de Schwarzenburg. Els carrers estaven deserts i fins i tot l'enorme escola edificada en forma de rectangle semblava abandonada.

Però no estava abandonada en absolut! A les aules, que donaven al pati interior i que no es podien veure des del carrer, havia començat la classe. El que passa és que els alumnes no eren nens humans, sinó nens fantisma! Els nens fantisma anaven volant cap a l'escola de nit, quan els nens humans ja feia estona que dormien.

A l'estudi de pintura de sota el sostre, Olívia Blanquinos, la mestra de primer curs, ja havia distribuït caixes de pintures i pinzells, gots d'aigua i fulls de

paper. Els seus dotze alumnes flotaven per l'aire i pintaven estrelles, llunes i cometes.

De sobte, Max i Moritz Manyac van cridar alhora:

—Ha vingut Kasimir!

Max i Moritz eren dos fantismes bessons que s'assemblaven tant que ni tan sols els seus pares els sabien distingir.

—Que ha vingut Kasimir?

A Mina Espaordida li va caure el pinzell de la mà de pura alegria. El pinzell es va precipitar damunt del seu quadre d'estrelles i hi va deixar una enorme taca groga.

—Jo no he vist ningú —va remugar Arno Poruc. Després se'n va anar al racó més allunyat de l'estudi i hi va pintar un cometa vermell amb una llarga cua.

—Sí que era Kasimir —va dir Max—. L'he vist clarament.

—Jo també —va afegir Moritz—. Acaba de passar volant amb els seus pares.

—Llavors segur que ve amb nosaltres a la classe de pintura! —va dir Mina, entusiasmada.

—No ho crec pas —va respondre Olívia Blanquinosa—. Kasimir i els seus pares han anat a veure Vieland Valerós. Han de parlar amb ell d'una cosa important.

—Potser volen demanar-li com Kasimir podria créixer més de pressa! —va exclamar Arno Poruc.

—Arno, fes el favor! —va dir Olívia Blanquinosa, i li va dirigir una mirada de desaprovació.

—És que Kasimir no és minúscul? —va dir Arno, i es va posar a riure. Les seves rialles van sonar com el grinyol d'una porta mal greixada.

Olívia Blanquinosa es va escurar la gola tres vegades de manera ben clara. Només ho feia quan algú estava a punt de dir alguna cosa molt estúpida. Però es veu que Arno havia oblidat què significava el fet que la mestra s'escurés la gola tres vegades.

—Kasimir és tan minúscul que necessites una lupa per veure'l —va deixar anar.

—Ja n'hi ha prou! —va dir Olívia—. Els fantismes no ens burlem de ningú, tant si és especialment alt com si és especialment petit. I Kasimir fins i tot és molt alt per a la seva edat!

—I quina edat té? —va voler saber Zita Tremolosa.

—Sis dies —va respondre Olívia.

—Sis dies? —va repetir Zita, incrèdula.

De sobte, tots els nens fantisma es van posar a parlar alhora.

—Ho sabíeu?

—No!

—I això que sap pintar tan bé!

—La meva germana té quatre setmanes i no sap ni parlar.

—Em pensava que Kasimir tenia dos anys!

—Jo també!

—Jo em pensava que en tenia tres!

—Silenci, nens! —va cridar Olívia Blanquinosa.

I va esperar que els seus alumnes es calmessin.

Després els va explicar que Kasimir havia començat a parlar als dos dies i que ja sabia llegir i comptar.

—Però si no aprenem a llegir i a comptar fins a segon! —es va sorprendre Olaf Quinhorror.

—Sí, i han de passar uns quants anys fins que sapigueu llegir i comptar correctament —va dir Olívia Blanquinosa—. Ja veieu que Kasimir és un nen fantisma extraordinari!

—Però sobretot és extraordinàriament simpàtic —va sospirar Mina Espaordida.

2

Això sí que és una sorpresa!

Al cap d'un quart d'hora van picar suaument a la porta de l'estudi de pintura.

—Algú ha trucat a la porta! —va exclamar Mina.

Va sentir que el cor li batejava més de pressa. I si potser era Kasimir?, va pensar.

—Jo no he sentit res —va remugar Arno Poruc, que continuava pintant el seu cometa.

—Ves a mirar qui hi ha, Mina! —va dir Olívia Blanquinososa.

Mina Espaordida va deixar el seu pinzell a l'aigua i va sortir pel forat del pany.

I, efectivament: a fora, al passadís, flotava Kasimir Karablanca! La seva mare li havia posat un xandall groc que havia trobat en una maleta plena de roba infantil. També portava una gorra de ratlles

grogues i blanques amb borla sota la qual li sobre-sortia el rínxol blanc.

—Kasimir! —va exclamar Mina alegrement.

Havia tornat a créixer i ja tenia l'alçada d'un nen fantisma d'un any. D'altra banda, continuava tenint el nas arromangat, les orelles separades del cap i els ulls de color d'ambre, com feia dos dies.

—Bona nit, Mina! —va dir ell i se la va quedar mirant, admirat.

Mina tenia els ulls de color turquesa, els cabells arrissats de color taronja i molts puntets daurats al rostre, exactament com la mare de Kasimir, Malvina Karablanca. Els humans en deien *pigues*, però els fantismes els anomenaven *polsim d'estrelles*. Mina Espaordida era la nena fantisma més bonica que havia vist mai, va pensar Kasimir. Però naturalment no l'hi podia dir.

Mina tampoc sabia com començar la conversa.

Llavors Olívia Blanquinosa va sortir flotant pel forat del pany.

—Kasimir, ets tu? Això sí que és una sorpresa! —va exclamar.

—Bona nit —va dir Kasimir.

—Vols venir amb nosaltres a l'estudi de pintura?
—va preguntar Olívia.

—Si no molesto... —va respondre Kasimir.

—Tu no ens molestes mai —va dir Olívia.

Kasimir es va estireganyar el rínxol amb timidesa.

—Però Vieland ha dit que no m’hi puc quedar gai-
re estona.

—Encara que t’hi quedis poca estona, sempre és
millor que no pas que no t’hi quedis —va dir Olívia.

—Avui pinto la Via Làctia —va confessar Mina Es-
paordida.

—L’ampli cinturó brillant que forma la llúïssor de
moltes estrelles allunyades? —va preguntar Kasimir.

Ho havia llegit en una pissarra mentre mirava des
de fora amb els seus pares la classe il·luminada.

—Què dius? —va dir Mina.

—Ho deia a la pissarra —va respondre Kasimir.

—El que és la Via Làctia, els nens fantisma no ho
aprenen fins a desè —va dir Olívia—. A primer, només
pintem.

En aquell moment va sortir flotant pel forat del
pany Telm Transparent, que tenia fama de tafaner.

—Vatua el fantisma! Però si és Kasimir! —va ex-
clamar.

«Vatua el fantisma» era la seva expressió prefe-
rida. La utilitzava sempre que podia.

Darrere seu va aparèixer Klara Kalipàndria, que
també sentia curiositat.

—Kasimir! Com estàs? —va demanar-li.

—Jo? Bé —va respondre Kasimir.

Tot seguit van sortir del forat del pany Max i Mo-
ritz Manyac.

—Hola, Kasimir! —van exclamar tots dos alhora.

Olívia Blanquinosa es va posar bé les ulleres.

—Què passa aquí? És que avui fem la classe de pintura al passadís?

—Sí! —van exclamar Max i Moritz.

—Caram! —va dir Klara Kalipàndria—. Doncs així pintarem les parets!

—De cap de les maneres. —Olívia va picar de mans i va ordenar:— Torneu tots a l'estudi de pintura!

Els nens fantasma van tornar l'un darrere l'altre a l'estudi de pintura. Mina Espaordida va ser l'última. L'únic que no es va moure va ser Kasimir.

—És que no vols venir? —va preguntar Olívia Blanquinosa.

—I tant —va respondre Kasimir—. Però has dit que *tornessin* a l'estudi de pintura. I jo no hi he estat. Era al despatx de Vieland Valerós.

Olívia va somriure.

—Llavors et convido cordialment a la nostra classe de pintura... com a convidat d'honor.

—No cal que sigui com a convidat d'honor —va demanar Kasimir—. Simplement com a Kasimir.

—No vols cap tractament especial?

Kasimir va remenar el cap.

—No vull sentir-me estrany.

—No ho ets pas —li va assegurar Olívia.

I va entrar a l'estudi de pintura i Kasimir la va seguir.